A kőrózsa

Fantázia történet

Írta: Süveg Mihály

Régen volt, tán igaz sem volt az a történet, mely a boldog emlékű Magyar királyságba vezet vissza most bennünket!

Nagy Lajos király idejében élt a régi királyi székhely, Esztergom közelében, egy pici faluban, Táton, egy messze földön híres szobrászművész, akit Mátyás mesterként ismertek az emberek. Franciának született, de már hosszú-hosszú évek óta élt magyar földön.
Olyan híres volt mesterségében, hogy többször is előfordult már, hogy maga Lajos király kérte fel őt egy-egy remekmű elkészítésére.
Sok-sok csodálatos alkotás született már meg két tehetséges keze között. Büszke is volt műveire és nem is ok nélkül.
Az emberek szerették és megbecsülték.
De mégis volt egy olyan dolog, amit bár mindenki, aki ismerte a mestert tudott róla, de senki sem értett: Mátyás mester mindig szomorú volt.
Még egyszer sem látta őt soha senki mosolyogni a hosszú évek alatt.
A konkrét okát természetesen senki még csak nem is sejtette.
Az is szemet szúrt az embernek, hogy bár erősen megőszült már szegény mester, mégsem volt még családja, ami abban az időben, egy ötven-egynéhány éves férfi esetében azért meglehetősen furcsa dolognak számított.
Az emberek nem tudták mire vélni, hogy Mátyás mesternek miért nincs felesége és sok szép gyermeke.
A helybéli asszonyok sok-sok ostobaságot fecsegtek jó dolgukban a szobrászról, aminek természetesen a fele nem sok, annyi sem volt igaz, ahogy az már lenni szokott.
Egy némely pletyka még magának Mátyásnak is eljutott a fülébe, aki ilyenkor csak sóhajtott egy mélyet szomorúan és tovább dolgozott éppen aktuális munkáján.

...

Történt pedig egy kora nyári délutánon, hogy egy tizenkét éves forma kisleány sétált be a mester udvarába, aki éppen elmélyülten dolgozott egy hatalmas angyal szobor kezein.
A gyermekek különösen kedvelték a mestert és műveit. Sokszor beszaladtak hozzá, hogy megcsodálják az udvaron álló már kész, de még el nem szállított remekműveket.
A mester sem bánta, hogy néha ilyen vidám társaság néz be hozzá, feltéve persze, ha a gyermekek óvatosak és nem törnek el valamit.
Ezt a kisleányt pedig különösen kedvelte.

- Jó napot Mátyás mester! - köszönt a kisleány.
- Isten hozott Lelle! – válaszolt a mester.
- Min tetszik most dolgozni?
- Szent Mihály szobrát faragom éppen. A szomszéd utcában lévő templom papja rendelt tőlem egy Szent Mihály és egy Szent Gábor szobrot a templomból levezető lépcsősor két végébe. Szent Gábor szobra már elkészült. Ott van hátul az udvar végében letakarva. Nézd meg nyugodtan, ha kedved tartja.
A kisleány tüstént oda szaladt és lehúzta óvatosan a szoborról a leplet.
- De gyönyörű! Csak úgy ragyog a napfényben!
- Persze, mert fehér márványból készült.
- Bizonyosan nagyon drága lehet…
- Hát nem is volt kevés arany beszerezni a hozzávaló követ. – mondta mosolyogva a mester.
- Mondd csak Mátyás mester, tényleg vannak porcelán játékok a házadban? – érdeklődött a kisleány.
- Porcelán játékok?! Nem szoktam én játszani… De csak játékot sem faragtam még soha. Kitől hallottál ilyet? - tudakolta a mester.

- A többi gyermektől az esztergomi piacon!
- A piacon csak fecseg mindenki…
- De egy néni is mesélte a vásárnapon a mise után anyukámnak, hogy valamikor nagyon régen vett tőled egy szép porcelán szerelmespárt! S, hogy az milyen különleges, mert bár látszik, hogy szerelmesek, mégis mindketten nagyon szomorúan, könnyes szemekkel néznek egymásra és összefonódó kezük egy apró rózsaszín rózsát tart. - mondta a kisleány.
A mester kezében nagy hirtelen megállt a véső és egy ideig csak merengve nézte az előtte álló Szent Mihály szobrot.
Olyan látványt nyújtott, mintha gyorsan dolgozott volna az alkotáson és egy apró, véletlen, de végzetes hibát ejtett volna rajta.
Nem nézett a kisleányra, mert nem akarta, hogy Lelle lássa, könnyek szöktek a szemébe.
- Egy szerelmes pár rózsával a kezében? Azt mondtad? – suttogta remegő hangon.
- Igen.
- Most menj el, kérlek! Még nagyon sok a munkám…
- Jaj! Megbántottalak mester? – ijedt meg a kisleány. - Én nem akartam, igazán!
- Nem bántottál meg kicsi Lelle. – szólt halkan a férfi és lassan a kisleány felé fordult. – Csak eszembe juttattad a múltamat…
A kisleány ekkor látta meg, hogy Mátyás mester kőporos arcán barázdákat rajzoltak könnyei.
- Mátyás mester! Te sírsz! Én nem akartam rosszat szólni! Igazán nem! – mondta ijedten a kisleány.
- Nyugodj meg kicsi leány… Nincs semmi baj. – szólt a férfi és szomorkásan elmosolyodott.
- Gondolom, azért kíváncsi vagy, hogy miért ejtek könnyeket, ha a múltam szóba kerül.
A kisleány csendben bólogatott.
- Rendben. Kicsi Lelle, szeretnéd látni azt a rózsát?
- De hiszen az nem annál a néninél van, aki annak idején megvette tőled? Talán visszaadta? Vagy eltörött a porcelán szerelmespár? – kérdezte csodálkozva Lelle.
- Eltörött… - morzsolgatta halkan a szót Mátyás mester. – Bizonyos értelemben azt hiszem igen. De én most nem arra a porcelán párra gondoltam. Hanem arra a kőrózsára, amiről a pár kis rózsája lett megformázva. Ha szeretnéd, megmutatom és a történetét is elmesélem annak a szerelmes párnak.
A kisleány boldogan mondott igent és beszaladt Mátyás mester házába.
Miután Mátyás mester leültette Lellét és a kezébe nyomott egy pohár tejet, kinyitott egy nagy, tömör fából készült szekrényt és kivett belőle egy kis ékszeres dobozt.
Az ékszeres doboz kulcsa a férfi nyakában volt a nyakláncára fűzve.
Ezt most levette és kinyitotta a dobozkát.
Egy selyemkendőt vett ki belőle, melyet az asztalra tett Lelle mellé és szétbontotta.
Az asztalon immár láthatóvá vált egy kicsi rózsaszínre festett márvány rózsa.
- Ó! De gyönyörű! – ámult a kisleány.
- Ugye? Ugye szép?!
- Olyan mintha élő lenne!
- Mert valamikor régen valóban az volt, kicsi Lelle…
A kisleány hol a rózsára, hol a férfira pillantott és szeméből értetlenség tükröződött.
- Látom, nem érted! Akkor hát elmesélem neked a kőrózsa történetét! – mondta a férfi.

…

- Éppen harminc évvel ezelőtt történt, mikor még nem Mátyás mesternek hívtak, hanem csak egyszerűen Matthiasnak.
Ugyanis nem itt, hanem francia földön születtem.
Emlékszem, fiatal inas voltam még, éppen betöltöttem a huszonegyedik évemet.

Párizs legjobb szobrászaitól tanulhattam a mesterséget. Emellett pedig kitanultam a porcelánkészítés tudományát is.
Hamarosan híre ment azoknak a munkáknak melyeket készítettem és ez a király fülébe is eljutott.
Így aztán nem kellett hozzá sok idő és hamarosan a francia királyi udvar egyik szobrásza lettem.
A királynak tetszettek az alkotásaim, ezért én lettem a kedvenc szobrásza.
Dicsekedett is műveimmel ország-világ előtt.
Történt egy napon, hogy fényes svéd társaság érkezett a királyi udvarba.
Egy komor úrnő volt a vezetőjük, akit Hildának hívtak. Még a francia király is meghunyászkodott a jelenlétében, olyan tekintélyt parancsoló nőszemély volt.
Az egyik ünnepi vacsorát követően a király büszkén mutatta be az általam készített szobrokat Hilda úrnőnek. Később pedig engem is megismertetett a társasággal.
Mikor a király megkérdezte végül az úrnőt, hogy mi a véleménye az alkotásokról, Ő érzelmektől mentes hangon csak ennyit mondott: - Egyediek…
A király olyan arcot vágott, hogy azon rögtön látni lehetett, vérig lett sértve.
Engem azonban egy cseppet sem érdekelt az úrnő véleménye, sőt mi tagadás, meg sem hallottam, mert annyira lekötötte figyelmemet a rideg úrnő egyik csodaszép kísérő hölgye.
Hajtott a vágy, hogy megismerkedhessem ezzel a fiatal hölggyel!

- Hogy nézett ki ez a hölgy? - érdeklődött a kisleány, akit annyira magával ragadt a történet, hogy ez ideig csendben figyelt.
- Hosszú szőke haja, gyönyörű kecses alkata volt. S, azok a szemek! Csodálatosan szép, igéző kék szemei voltak.
- Mesélj tovább Mátyás mester! – kérte a kisleány.

- A komor úrnő és díszes kísérete egy kerek hónapot maradt a francia király udvarában, s én, bár akármikor kérhettem volna kihallgatást a királytól, nem tettem, mert nem akartam visszaélni a király és a köztem lévő barátsággal csak azért, hogy a hölgy közelébe férkőzhessem.
De azért annyit megtudtam a szobalányoktól - sok-sok kis porcelán díszem bánta -, hogy a hölgyet Helgának hívják!
De ezt az egyet leszámítva nem tudtam meg mást, és nem kerültem jobban a közelébe sem.
De azért én sem voltam ám rest!
Készítettem egy kis porcelánszívet, melyet szét lehetett nyitni és a belsejébe a következő szavakat véstem be a hölgy anyanyelvén, hogy: Helgának - Matthiastól.
Befestettem pirosra és rábíztam az egyik szobaleányra, akit megkértem, juttassa el az ajándékomat a hölgynek, aki teljesítette is a kérésemet és távozásuk napján a hölgy kezébe nyomta.

- Egy piros porcelánszívet?- lepődött meg Lelle.
- Igen.

A komor úrnő végül hazatért kíséretével a messzi Svédországba.
Hamarosan levél érkezett egy északi futártól. Megdobbant a szívem, mikor rájöttem, hogy az ifjú hölgy írt levelet nekem!
Én is nyomban válaszoltam.
Teltek a hetek, a hónapok, mi pedig sok-sok levelet váltottunk és a leveleken keresztül szerelemre lobbantunk egymás iránt.
Talán fél év telt el, mikor egy nagyon rövid levél jött a hölgytől.

A levélben ennyi állt: „Kedvesem, készíts nekem egy élethű kutya szobrot és hozd el hozzám északra minél hamarább Hilda úrnő kastélyába. Kedvesed.”
Én pár nap alatt elkészítettem a kutyaszobrot, elbúcsúztam királyomtól és egy lovas kocsival elindultam a messzi észak felé.
Több hetes utazás után meg is érkeztem svéd hon fővárosába, Stockholmba, ahol rögtön egy kellemetlen meglepetés várt!
Azt hittem, hogy Hilda úrnő nem más, mint a svéd emberek uralkodója, de mikor felőle kérdeztem, az emberek rémült tekintetével találkoztam.
Néhányan kérdezték is:
- Mit akarok én attól az átkozott boszorkánytól?
Így tudhattam meg, hogy Hilda úrnő nem más, mint egy gonosz boszorkány, aki uralja egész észak Svédországot, s a király is annyira fél tőle, hogy egyedül szembe sem mer vele szállni!

- Egy gonosz boszorkány? - ámult a kisleány.
- Bizony!

De én nem rettentem meg! Csak a szerelmem arca lebegett szemeim előtt.
Kis lovas kocsimmal egyre csak észak felé haladtam és hamarosan olyan rendkívüli, már-már természetellenes hideg vett körül, hogy éreztem, csakis varázslat lehet…
A madarak dalát is a hátam mögött hagytam már és éjszakánként csak az éhes farkasok elnyújtott vonyítását hallottam.
Délidőben is csak olyan volt a fény, mint nálunk télen, ha közeleg az estebéd ideje.
Egy héttel később elértem a boszorkány fekete kastélyát.
Az őrök már vártak és rögvest a boszorkány elé vezettek.
Ő rám nézett trónszékéből és kurtán csak annyit kérdezett:
- Elhoztad a kutyát?
- Honnan tud róla úrnőm?
- Természetesen tudok róla, mint ahogyan a szánalmas érzéseidről is, amit egyik engedetlen rabszolgám iránt érzel!
Döbbenten álltam, mint akinek földbe gyökerezett a lába.
Szóval ekkora hatalma van a gonosz úrnőnek!
Hirtelen rájöttem arra is, hogy a kőkutya nem is Helgának kellett, hanem a boszorkánynak.
A szolgái pont abban a pillanatban hozták fel a kutya szobrát és lerakták a boszorkány elé.
Ekkor Hilda úrnő furcsa, gonosz csengésű szavakat kezdett mormolni és erre a kőkutya repedezni kezdett és hirtelen egy hatalmas véreb rázta le magáról a kőtörmeléket.
Ó, hogy tört volna le mindkét kezem, mielőtt nekifogtam volna annak a szobornak!
Lám! A gonosz akarat mivé változtatta…
A szörnyeteg az úrnő lábaihoz feküdt vicsorogva, aki hangosan kacagva a következőket mondta nekem:
- Ostoba, együgyű teremtmény! Hát mit gondolsz?! Ki írta azt az utolsó levelet?!
Helga soha nem írta volna önszántából, hogy ide gyere az én birodalmamba!
De téged elvakított a szerelem! S, most tudd meg hát: saját teremtményed lesz halálodig őröd ebben a várban, ami börtönöd lesz életed végéig!
Ez a véreb örökké a nyomodban lesz, és ha szökni próbálnál, meg fog ölni téged!
Elpusztítani őt nem lehet, mert varázslat védi!
Csak akkor pusztul el, ha vagy a teremtője, vagyis Te, vagy életre hívója, tehát én, meg nem halunk.
Arról pedig ne is álmodj, hogy Helga és te valaha is egy pár lehettek!
Amíg én élek soha!
A mai naptól az én rabszolgám vagy és nekem készíted a szobrokat!

Méghozzá egy egész szobor hadsereget! Melyet élővé fogok varázsolni, és végre leigázom egész északot!

- S Te mester? Megtetted, amit a boszorkány kért? – kérdezte Lelle.
- Szomorú ez, de igen. Meg. Mert továbbra is abban reménykedtem, hogy Helgával megszökhetünk arról az átkozott helyről!

Nekem el kellett kezdenem a kősereg faragását.
Amennyire lehetett lassan dolgoztam, mert egy cseppet sem volt kétséges, hogyha elkészül a hadsereg, akkor engem elpusztít a boszorkány.
Olyan szobrokat készítettem tehát többnyire, melyek nem tetszettek Hilda úrnőnek, mert ahhoz nem voltak elég élethűek, hogy hathasson az életre keltő varázslat.
A boszorkány mindent elkövetett, hogy ne láthassam Helgát, de a vár szinte összes lakója mellettünk állt, hiszen ők is mind csupán rabszolgák voltak, de a boszorkány rettentő varázsereje ellen semmit sem tehettek.
Azonban néhányan és közöttük Helga is titokban olvasták a boszorkány könyveit és tanultak varázsolni.
Így Helga és én, a körülményekhez képest sokszor lehettünk együtt. A fenevadat egy fertály óráig Helga egy titkos varázslattal el tudta altatni és ezek a rövidke találkozások lettek életem legszebb órái.
De sajnos egyszer a boszorkány gyanút fogott és mikor kiderült, hogy találkozgatunk, éktelen haragra gerjedt.
Azzal fenyegetőzött, hogy megöl engem, Helgára pedig felejtő varázslatot fog mondani.
Ekkorra már két éve voltam a vár rabja és a kőhadsereg is szinte teljesen elkészült.
S már Helgával sem tudtam találkozni!
Biztos voltam a halálomban…
De egy éjjel Helga az életét kockáztatva belopózott a szobámba, a kutyát elaltatta és a következőket suttogta:
- Nincs több időnk Kedvesem! Hallgasd a tervem.
Holnap éjfélig készíts, kérlek a műhelyedben lévő fehér márványból egy teljesen élethű kőrózsát. Holnap visszatérek!
- Ezzel elment és én belekezdtem életem legszebb és legfinomabb munkájába. Minden tudásomat beleadtam, hogy valóban a legélethűbb kőrózsát faraghassam.
Másnap éjfélre készen lett a rózsa. Helga pont ekkor érkezett meg. A vérebet elaltatta a titkos varázzsal, megcsókolt és azt mondta:
- Kedvesem! Ma meg kell szöknöd!
- Nem! Nélküled nem megyek sehová!
- Pedig nincs más lehetőség! A boszorkány pár nap múlva meg fog ölni, mert elkészült a kősereg és rád már nincs szüksége.
- De, ha én megszököm, téged öl meg!
- Hidd el, hogy nem fog… Már évek hosszú sora alatt sikerült megkedveltetnem magam vele. De, az bizonyos, hogy a felejtés átkát rám olvassa és én elfelejtelek téged…
- Nem! Ezt nem engedem!
- Nem tehetsz, ellene semmit… De ne félj! Varázsra varázzsal felelünk. A gonoszságra jósággal, a gyűlöletre szeretettel…
Elkészítetted a rózsát?
- Tessék! – S, oda adtam neki a fehér márványból készült kőrózsát, melyet szép rózsaszínűre festettem. – Szívem minden irántad érzett szeretetét bele véstem! Ettől lett olyan, mint egy valódi.

- Ez, ez csodálatos! – szólt Helga és folyni kezdtek a könnyei, ahogy a tenyerében tartotta a törékeny követ. Most én is hozzá teszem az én szívem irántad érzett szeretetét.
Erre a könnycseppjeit rá csöppentette a kőrózsa lehelet finom szirmaira és azok azonnal megpattantak, és repedezni kezdtek. A rózsa abban a pillanatban valódi rózsává vált és mintha csak szomjazná kettőnk könnyeit, minden cseppjét magába szívta és lüktetve kivirult.
Erre Helga azt mondta:
- A könnycseppekkel most a rózsa magába zárta szerelmünk erejét. Te most vidd magaddal. Amint egy napi járóföldre érsz tőlem, a rózsa ismét kővé válik, és szunnyadni kezd benne szerelmünk.
Engem a boszorkány majd elvarázsol és többé nem emlékszem rád. De a rózsa őrzi majd a szerelmünk erejét.
Menj el szerelmem! Menekülj egy távoli vidékre! Engem a boszorkány nem fog megölni, de biztosan tudom, hogy száműzni fog.
Várj egy évet Kedvesem és keress meg engem.
A rózsa segít majd. Amint egy napi járóföldre érsz tőlem ismét valódi rózsává válik!
Keress meg Kincsem, és ne ijedj meg ha nem ismerek majd rád.
Meséld el szomorú történetünket nekem, amin biztosan meghatódom majd.
A könnyem fogd fel a rózsával, amitől szerelmünk kinyitja szemeim és megszünteti a felejtés átkát! S, akkor örökké veled maradok.

Ekkor történt életem legszomorúbb pillanata… Egymás szemébe néztünk könnyek között, kezünkben a rózsával és egy utolsó csókkal örökre elváltunk.- mondta Mátyás mester.
Én elindultam a rejtek utakon a várban, egy térképpel, amit Helga előzetesen és aprólékosan lerajzolt nekem.
Hamarosan a vár melletti erdőben találtam magam.
Soha többé nem láttam viszont Helgát…

Lelle szeméből úgy folytak a könnyek, mint annak idején Helgáéból.
- Hogyhogy soha többé? Hát nem kerested, ahogy megígérted neki?!- döbbent meg a kisleány.
- Dehogynem! Sőt még egy évet sem vártam.

A szökésem után rövid ideig német földön bujdokoltam, ahol hírét vettem, hogy északon hatalmas háború dúl.
De az északi királyságok egyesített seregei le tudták győzni az általam teremtett hadsereget és hála Istennek, magát a boszorkányt is elpusztították.
Repesett a szívem örömömben és azonnal utaztam vissza Svéd földre.
Egyenesen a boszorkány romhalmazzá vált kastélyához.
Természetesen ott semmit sem találtam. Teltek a hetek-hónapok és már bejártam észak összes táját, de a kőrózsa továbbra sem változott élővé…
Hamarosan megtaláltam a boszorkány egy életben maradt szolgáját, aki azt mondta, hogy miután elszöktem, a boszorkány bár tombolt és valóban felejtés átkot szórt Kedvesemre, de nem száműzte. Hanem amint kimondta az átkot egy másikkal is tetézte! Addig aludni fog, amíg a boszorkány életben van. Rabságba vetette alvó Kedvesem a vár egyik bástyájába és őrének azt a fenevad vérebet tette meg, aki évekig az én életemet keserítette.
S, ez volt a halálos ítélete Helgámnak…
Ugyanis pár napra rá a boszorkány elindította a hadsereget, melyet én hoztam létre.
De a svéd király összefogott a környékbeli királyságokkal, varázslókkal és elpusztították őket.
A várat ostrom alá vették és szinte mindenki ott pusztult. A boszorkánnyal észak leghatalmasabb varázslói végeztek egy szörnyű küzdelemben.

Ez a szolga még látta az ostrom vége felé, hogy összeomlott az a bástya is, amelyben a Kedvesem álmában raboskodott azzal a fenevaddal.
Helgám valószínűleg meghalhatott a bástya omlásakor.
Az a dög pedig biztos akkor, mikor a boszorkányt pusztították el.
Én pedig ekkor törtem össze végleg…
Majdnem a rózsát is széttiportam, de végül nem bírtam megtenni…
Egy évig bolyongtam Európában. Haza, Franciaországba is visszamentem, voltam a spanyoloknál, olaszoknál, németeknél és végül Helga halálhíre után egy évvel itt telepedtem le, nálatok, Magyar honban, ebben a pici faluban, Táton…
Ennek már legalább huszonöt éve.
Itt lettem szobrász ismét.
Első magyar munkám az a porcelán szerelmes pár volt, amit te említettél és Kedvesemet, valamint engem ábrázol, utolsó, legszomorúbb pillanatunkban.
Nos, eddig a szomorú történet…

A szerelmes párt eladtam anyukád ismerősének még jó pár éve, mert megsajdult a szívem, ha csak ránéztem! De a rózsát megtartottam.
Nem tudok szabadulni tőle…
Úgy érzem, ha elpusztítanám, a szívem szűnne meg dobogni…

…

A kisleány csendben megtörölgette könnyes szemeit és csak ennyit mondott:
- Szegény, szegény Mátyás mester! Most már értem miért is vagy mindig annyira szomorú! De tudod mit?
Én megkérem anyukámnak azt az ismerősét, hogy adja nekem azt a porcelán szerelmes párt!
- Ahogy akarod. - vont vállat a mester. - De arra kérlek, ide ne hozd vissza!
- Nem! Egészen más ötletem támadt! - válaszolt a kisleány és ismét mosolygott.
- Na! De most már eredj haza! Mindjárt vacsora-idő és anyukád engem vesz elő, ha nem érsz időben haza! Nosza! - szólt a Mester és kikísérte Lellét.
- Köszönöm, hogy elmesélted nekem a kőrózsa történetét Mátyás mester.
- Én könnyebbültem meg általa kicsi Lelle. Tehát én tartozom köszönettel azért, hogy meghallgattad.

…

Teltek-múltak a napok, és a kisleány egyik nap szélsebesen rohant be a mester udvarába.
-Ej, ej! Még elesel, vagy össze törsz itt valamit! – mondta Mátyás.
- Mátyás mester! Csodálatos hírem van neked! Képzeld! Elkértem attól a nénitől a porcelán szerelmes párt és hazavittem.
Emlékszel, mikor elmesélted a kőrózsa történetét, én rákérdeztem arra a piros porcelán szívre?
- Igen és az igazat megvallva nem tudtam már akkor sem, hogy miért.- álmélkodott Mátyás mester, miközben egy pohár tejet öntött a kisleánynak.
- Mester, az-az igazság, hogy egy évvel ezelőtt édesapám Lengyelországban járt és ott megszállt egy fogadóban.
A fogadós egy veled egykorú nő volt, aki a pult mögötti polcon egy pontosan olyan porcelán szívet tartott, amiről te meséltél!
Ezért szakítottalak akkor félbe a történet mesélésében.

Mátyás mester hirtelen megtorpant és úgy érezte mozdulni sem képes… Valami olyan érzés kezdett ébredezni a lelke mélyén melyet egy fél emberöltő óta nem érzett.
Az emberek ezt az érzést reménynek hívják, amit ő már elfelejtett rég.

A kis Lelle folytatta:
- Miután tehát te elmesélted a kőrózsa történetét én elmentem ahhoz a nénihez és elkértem a porcelán szerelmes párt.
Rögvest hazavittem és megmutattam édesapámnak.
Ő pedig… Ő pedig, Mester! Ráismert a szerelmes nőben a fogadós asszonyra, bár hozzá tette, némileg már idősebb, de a szeme az ugyanaz.

Mátyás mester kezéből kiesett a tejes pohár, amit a kisleánynak szánt.
Hirtelen a nyakához kapott és megszorította az apró kulcsot, mely azt az ékszeres dobozt nyitja, melyben a kőrózsa aludta régi álmát.
Folytak a könnyei, ahogy csendben azt mondta a kisleánynak:
- Beszélnem kell édesapáddal.- suttogta és szemében olyan örömteli fény csillant meg, melyet több mint huszonöt éve senki nem látott az övében.

Miután beszélt Lelle édesapjával és végre bizonyosságot szerzett, hogy valóban Helgáról lehet szó, rögvest a kocsijába fogatott két lovat, házát és műhelyét Lelle családjára bízta és egy nagyobb csomaggal, na és persze az ékszeres dobozkával elindult Lengyelország irányába.

Fél hónapos fárasztó utazás után megérkezett a Lengyel királyság határához. Még két nap telt el és megtörtént az, amire Mátyás mester több mint huszonöt év óta vágyakozott.
A kőrózsa repedezni kezdett és hirtelen valódi rózsává változott.
Mátyás az ölébe fektette gyengéden, és könnyei rápotyogtak a rózsára, melynek rózsaszín szirmai mohón szívták magukba a férfi könnyeit.
Másnap megérkezett a fogadó elé.
Remegő lábakkal lépett be és azonnal meglátta Kedvesét.

Helga volt valóban. Szép szőke haja bár már megőszült, annyira nem volt fiatal sem, de a szeme ugyanolyan csodálatosan ragyogott, mint rég.

Mátyás mester a pulthoz ült és csendben nézte a nőt.
Helga valóban nem látott mást Mátyásban, mint egy idegen férfit.
Tehát az átok még mindig hat! – gondolta Mátyás mester

- Az úr biztosan külhoni. – Mondta latin nyelven Helga, mert úgy érezte, a férfi nem lengyel.
- Honnan tudja, hölgyem? – kérdezte remegve Mátyás.
- A ruhájáról! Ez nem lengyel mente.
- Nem. Valóban nem. Magyar honból jöttem.
- S mit keres felénk?
- Inkább kit…
- Szóval egy személyt keres. S, megtalálta már?
- Úgy érzem igen…
- S az illető hol van? Már el is búcsúztak?
- Ez egy hosszú történet, de ha van ideje rám, elmesélem önnek.

- Ha az úr kivesz nálam egy szobát és megvárja, míg este bezárok, akkor szívesen meghallgatom.
- Remek, akkor kivennék, egy szobát.

Mátyás mester csendben üldögélt egy asztalnál, a kis ékszeres dobozát az aszal lábához tette és várta az estét.
Segített Helgának rendet tenni, majd végre leültek egymással szemben.

- Nos? - kérdezte Helga.
- Ha szabad, először én kérdeznék.
- Csak nyugodtan.
- Az a piros porcelán szív ott a pult mögötti polcon. Nagyon szép! Kitől kapta?
- Az igazat megvallva fogalmam sincs. Ez az egyetlen emlékem fiatal koromból.
A legelső emlékem, hogy egy égő vár szélén magamhoz térek és egy kő kutya fejének darabkái fekszenek mellettem, valamint az ingembe burkolva ezt a porcelán szívet találtam meg.

Mindezeket meghallva Mátyás mester megborzongott. Tehát Kedvese túlélte az ostromot és amint meghalt a boszorkány és elpusztult a fenevad, ő is magához tért, csakhogy semmire nem emlékezett!

Így tudta meg hát Helga igaz történetét a várostrom utáni időkről.

- Még a nevemet is csak ennek a porcelán szívnek a belsejéből tudtam meg! Folytatta Helga.
Helgának Matthiastól. Svéd nyelven. Azt hiszem svéd lehettem fiatalon…
De, hogy ki lehet az a Matthias? Semmire nem emlékszem…

Azután ott hagytam Svédországot és itt Lengyelországban vándoroltam egy ideig, majd befogadott egy idős fogadós pár, náluk szolgáltam, míg meg nem haltak, és attól kezdve én vezetem ezt a fogadót.

Mátyás mindeközben csendben ült és nem volt képes megszólalni. Úgy érezte, menten meghasad a szíve…
- Ha csak pár héttel, vagy akárcsak pár nappal hamarább érkeztem volna, akkor én találok rá Helgára, mikor magához tér… – gondolta szomorúan.

De hitelen felnézett Helgára, könny szökött a szemébe és így szólt:
- Helga! Kedvesem! Én készítettem azt a porcelán szívet! Én vagyok Matthias!
Helga arcára rémület és döbbenet ült ki. Látszott rajta, hogy tanácstalan. Most mit is csináljon?!

Mátyás mester pedig nem várt tovább és elkezdte mesélni szomorú történetüket a legelejétől, mint ahogy meghagyta neki Helga azon a szomorú napon, mikor el kellett válniuk egymástól.
Teltek múltak az órák és Mátyás csak mesélt és mesélt. Helga pedig döbbenten hallgatta.
Mikor utolsó közös perceiket is elmesélte Helga összeroskadt.
Ráborult az asztalra és zokogni kezdett.
Mátyás megsimogatta, mire Helga felnézett és kétségbe esve így szólt:
- De Matthias! Én még most sem emlékszem semmire!
Mátyás erre az asztal lábánál lévő kis dobozból elővette a rózsaszálat.
Az ő könnyei is potyogtak, és a rózsára először a sajátjából, majd Helgáéból csöppentett.

Ekkor megtörtént a csoda…

A rózsa fényleni kezdett és Helga csodálkozva bámulta. A szemei visszatükrözték a rózsa fényét és Mátyás egy pillanatra úgy látta, mintha már nem is a rózsa, hanem Helga két szeme fénylene.
Ebben a pillanatban a rózsa egy szempillantás alatt visszaváltozott azzá a festett márvánnyá, amit valaha Mátyás mester készített oly nagy szeretettel Kedvese kérésére.
Mátyás rémülten nézett az asztalon fekvő kőrózsára, majd Helgára.
De ekkor Helga szemei már minden másnál tisztábban árulkodtak arról, hogy az asztal másik oldalán ismét a régi Helga ül.
- Kedvesem, rám találtál végre! Drága szerelmem! – mondta zokogva Helga.
Mátyás örömében félreborította az asztalt és átölelte Kedvesét! Csókolták egymást hosszú perceken át.

Észre sem vették, hogy abban a pillanatban, mikor Mátyás az asztalt felborította és szája Helga szájához ért, a földre esett és több száz apró szilánkra hasadt a kőrózsa, mely azzal, hogy a gonosz varázslatot végleg megtörte, beteljesítette gyönyörű küldetését.

Innentől kezdve Helga és Mátyás mester boldogságban élték le közös életüket a Magyar királyságban, gyermekük pedig hírnevet szerzett magának és sok különleges kalandban vett részt.
De azt hiszem, ez már egy másik történet…

Vége